Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	8Co/227/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1101899627
Dátum vydania rozhodnutia:	22. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jana Vlčková
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2020:1101899627.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vlčkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v spore žalobcov: X/ Ľ. M., C.. XX.XX.XXXX, A. XX, XXX XX S., X/ Q. M., C.. XX.XX.XXXX, Vysoká 35, 811 06 Bratislava, obaja zastúpení: ULC Čarnogurský s.r.o., Tvarožkova 5, 814 99 Bratislava, IČO: 35 975 016, proti žalovanému: Život Publishing, a.s., Prievozská 14, 821 09 Bratislava, IČO: 51 249 723, zastúpenému: JUDr. Ján Havlát, advokát, Rudnayovo nám. č.1, 811 01 Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcov a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 29.novembra 2018, č.k. 18C 172/2011-636, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. p o t v r d z u j e .
Vo výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.
Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť ospravedlniť sa žalobcom v prvom nasledujúcom čísle týždenníka Ž., ktorý bude pripravovaný po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, rovnakým typom a veľkosťou písma ako uverejnený článok "M. O. M. B.", vrátane nadpisu Ospravedlnenie rovnakým typom a veľkosťou písma ako bol nadpis uvedeného článku, umiestnené bez reklamy ako jediný článok na samostatnej strane, na ktorej začínal aj uvedený článok a s rovnakým zámerom zaujať širokú verejnosť, v znení uvedenom vo výroku rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33 %. Poukázal na to, že žalobcovia sa žalobou domáhali voči právnemu predchodcovi žalovaného, spoločnosti A. Č.X. X. C., O.. O. U..L.., W. XX, S., ochrany osobnosti a určenia povinnosti zaplatiť žalobcom nemajetkovú ujmu vo výške 1.000.000 Sk z dôvodu neoprávneného zásahu do ich osobnostných práv tým, že dňa XX. XX. XXXX uverejnil žalovaný v týždenníku Č. na O.. XX-XX Č. U. Š.D. C. ". O. M. B. s podtitulom "I. Q. J. Ž., O. S. A. A.H.. B. D. L. O. M. N. H., ktorý žalovaný venuje úvahám o protiprávnom konaní a s tým súvisiacej smrti slávneho reprezentanta slovenského ľadového hokeja Q.X. M.. V poradí prvom rozsudku č.k. 18C 76/2001-40 zo dňa 22.01.2002 prvoinštančný súd žalobu, na základe argumentácie žalovaného, s ktorou sa stotožnil, zamietol. V konaní pred Krajským súdom v Bratislave ako odvolacím súdom vedeným pod sp.zn. 10Co 238/2004, na základe podaného odvolania stranou žalujúcou, žalobcovia zmenili žalobu a žiadali popri nemajetkovej ujme zaviazať žalovaného k uverejneniu ospravedlnenia v týždenníku Ž.Y. a upustenia akýchkoľvek neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobnosti. Odvolací súd na pojednávaní konanom dňa 17.12.2004 pripustil zmenu žaloby, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie (Uznesenie Krajského súde v Bratislave č.k. 10Co 238/2004-99 zo dňa 17.12.2004). Prvostupňový súd na pojednávaní konanom dňa 06.03.2008 pripustil zmenu žaloby a v poradí druhom rozsudku č.k. 18C 76/2001 - 238

zo dňa 19.06.2008 žalobe čiastočne vyhovel a právnemu nástupcovi žalovaného, spoločnosti U. O. X..O.., uložil povinnosť ospravedlniť sa žalobcom a žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 300.000,- Sk a žalobcovi 2/ sumu 30.000,- Sk titulom nemajetkovej ujmy. V časti 670.000,- Sk a v časti povinnosti žalovaného zdržať sa a upustiť od neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobnosti žalobcov uverejňovaním a rozširovaním nepravdivých informácií o osobe ich manžela a otca, zosnulého pána Q. M., zamietol. Na základe odvolania oboch sporových strán, Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 26.10.2010 č.k. 8Co 259/2008 - 323 zmenil rozsudok prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. uloženie povinnosti zverejniť ospravedlnenie a uhradiť nemajetkovú ujmu tak, že žalobu zamietol. Následne Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 8Co 333/2011-377 zrušil rozsudok prvoinštančného súdu 18C 76/2001-238 z dôvodu, že absentuje vyhodnotenie vykonaných dôkazov z hľadiska ich pravdivosti a preukázania rozhodujúcich skutočností a z odôvodnenia nie je zrejmé akým spôsobom zasiahlo uverejnenie predmetného článku do súkromia žalobcov a v čom spočíva závažnosť tohto zásahu. Absentuje tiež posúdenie intenzity ujmy žalobcov. V ďalšom konaní tak pokračoval v intenciách rozhodnutí súdov vyššieho stupňa. Predovšetkým vychádzal z právneho názoru NS SR formulovaného v uznesení, v ktorom rozhodoval o dovolaní voči rozsudku odvolacieho súdu. Z obsahu uznesenia NS SR vyplýva, že tento pri rozhodovaní o dovolaní a posudzovaní oprávnenosti nároku žalobcov podľa ustanovení Občianskeho zákonníka vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, na základe ktorého bez ďalšieho dospel k záveru, že: 1. konaním žalovaného došlo k zásahu do osobnostných práv otca a manžela žalobcov, 2. žalobcovia majú nárok na ochranu osobnosti, keď v bode 3 uznesenia v kontexte s konštatovaním, že pri zásahu do niektorej súčasti všeobecného práva na ochranu osobnosti jedného z manželov alebo členov rodiny, ten istý zásah je zároveň zásahom do niektorej súčasti všeobecného práva na ochranu osobnosti druhého manžela alebo iných členov rodiny uviedol, že bezpochyby aj v tomto prípade je dotknutá konkrétna fyzická osoba s univerzálnymi a individuálnymi vlastnosťami. Súčasne poukázal na to, že tieto osoby majú právo sa domáhať ochrany osobnosti aj podľa § 11 a 13 Občianskeho zákonníka. S poukazom na právny názor NS SR vyslovený v uznesení 3Cdo 84/2011, ktorým je súd nižšej inštancie viazaný, otázku existencie neoprávneného zásahu do osobnostných práv Q. M.I. ako otca a manžela žalobcov a existencie právneho nároku žalobcov považoval za právne vyriešenú. Pokiaľ ide o skúmanie spôsobu a rozsahu zásahu žalovaným do osobnostných práv žalobcov, vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, zo skutočností uvádzaných v písomných podaniach žalobcov, žalobkyňou v rámci jej výsluchu, ako aj zo skutkových okolností uvádzaných svedkami, ktorí aj keď nemajú subjektívny odstup od žalobcov, ich výpovede majú pre daný prípad relevantnú výpovednú hodnotu. Konštatoval, že nepravdivosť žalovaným zverejnených informácií o Q.X. M. a hrubosť a neprimeranosť spôsobu ich zverejnenia de facto ustálil Najvyšší súd SR v prvom uznesení NS SR. Vzhľadom na ustálený skutkový a právny stav v tomto prípade už de facto postačuje elementárna logika veci, že ak sa nepochybne preukázala nepravdivosť informácií zverejnených v predmetom článku ako aj ich neprimeranosť a hrubosť a zavádzajúci charakter vo vzťahu k čitateľovi, čo navyše ustálil Najvyšší súd SR, a tým došlo k zásahu do osobnostných práv Q. M., došlo preukázateľne k zásahu aj do osobnostných práv žalobkyne 1/ a žalobcu 2/ ako jeho najbližšej rodiny. Pokiaľ dospel k záveru, že na strane žalobcov došlo k zásahu do ich osobnostných práv konaním žalovaného, tak nárok žalobcov je dôvodný aj čo sa týka práva na uverejnenie ospravedlnenia v tlači. V danom prípade si žalobcovia uplatnili nárok na ochranu osobnosti pozostalej osoby, ktorý je potrebné vnímať ako neoprávnený zásah do súkromia. Pokiaľ dospel k záveru (t.j. právny názor NS SR vyslovený v predmetnom konaní), že konaním žalovaného resp. jeho právneho predchodcu došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv manžela a otca žalobcov tým, že bol verejne s dešpektom k princípu prezumpcie neviny a bez akéhokoľvek právneho podkladu označený za páchateľa trestného činu a v konaní nebola spochybnená existencia rodinnej väzby žalobcov a poškodeného, tak považoval za možné uzavrieť, že konaním žalovaného došlo aj k zásahu do osobnostných práv žalobcov. Zverejnenie informácie o spoločensky neprijateľnom chovaní alebo konaní člena rodiny má logicky a bezpochyby vplyv na vnímanie ostatných členov jeho rodiny verejnosťou, na strane ktorej vznikajú pochybnosti o ich bezúhonnosti. Intenzita negatívneho vnímania spravidla býva podmienená závažnosťou konania alebo činu, ktorého sa člen rodiny dopustil. Spravidla túto skutočnosť nie je jednoduché doložiť reálnymi dôkazmi v podobe listín, nakoľko sa predovšetkým jedná o pocitovú záležitosť, o vnímanie reality, o zaznamenanie zmeny v správaní sa bezprostredného okolia, priateľov, známych, spolupracovníkov, na základe ktorej prestávajú byť takíto členovia rodiny spoločensky aj pracovne žiaduci. O týchto skutočnostiach ale žalobcovia predložili nielen dôkazy, ale o týchto skutočnostiach vypovedali aj vypočutí svedkovia v predmetnom konaní, ktorí popisovali udalosti tak, ako ich osobne vnímali. Ani žalobca 2/, ktorý v tom čase bol maloletým dieťaťom, nebol ušetrený spoločenského ataku, nakoľko pokiaľ

v spoločnosti rezonuje kauza Q. M., zákonite sa téma presunie aj na úroveň detskej rozpravy. Z pohľadu dieťaťa je problematické čeliť skutočnostiam, ktoré nedokáže rozumovo spracovať a ktoré odporujú jeho poznatkom a citovému vzťahu k osobe, ktorá je verejne pranierovaná. S poukazom na vyššie uvedené vyhovel žalobe žalobcov v časti uverejnenia ospravedlnenia, ktorého text považoval za dostačujúco konkrétny a primeraný vzhľadom k okolnostiam prípadu. V obsahu ospravedlnenia je dostačujúci odkaz na článok alebo články, ktorými malo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcov, nie je nevyhnutné, aby v rámci ospravedlnenia boli uvádzané pasáže, ktorými došlo k zásahu do ich osobnostnej integrity, alebo ktoré nezodpovedali a nezodpovedajú realite, nakoľko sa nejedná o uplatnenie práva podľa Tlačového zákona, kde zákon taxatívne stanovuje podmienky jeho realizácie. Taktiež okolnosť, že ospravedlnenie bude publikované v dvojnásobnom počte výtlačkov než ako bol uverejnený článok, ktorým došlo k zásahu do osobnostnej integrity Q. M. a žalobcov, nepovažoval za dostatočne významnú, nakoľko sa jedná o zmeny na strane žalovaného, ku ktorým došlo v priebehu súdneho konania mimo pôsobenia žalobcu a vzhľadom na to, že týždenník Č. už nevychádza, charakterovo aj periodicitou má k nemu najbližšie časopis Ž., ktorého vydavateľom je spoločnosť Ž. M., X..O.. V prípade zamietnutia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy poukázal na skutočnosť, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je právom individuálnym. Pokiaľ žalobcovia žiadajú priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, každý musí špecifikovať jeho výšku vo vzťahu k svojej osobe, nakoľko výška nemajetkovej ujmy sa posudzuje individuálne k intenzite zásahu do osobnostnej integrity toho - ktorého jedinca. Súd nie je povinný poučovať stranu sporu o nesprávnej formulácii petitu z hľadiska hmotného práva, ako aj z hľadiska jeho vykonateľnosti, nakoľko jednak v konaní strany sporu mali kvalifikované právne zastúpenie a jednak by konal v rozpore s procesným predpisom (C.s.p.) a narušil by tým procesnú rovnováhu sporových strán v konaní. Žalobu v tejto časti zamietol pre neurčitosť a nevykonateľnosť, pritom na pojednávaní, na ktorom vydal rozhodnutie vo veci samej, dal dostatočný priestor k tomu, aby žalobcovia korigovali v tejto časti svoju žalobu. Taktiež zamietol nárok žalobcov ohľadom zdržania sa ďalších a akýchkoľvek neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobností žalobcov uverejňovaním a rozširovaním nepravdivých informácií o osobe ich manžela a otca, zosnulého pána Q. M.K., nakoľko uplatnený nárok je neurčitý, zásahy alebo konania, ktorých sa má žalovaný zdržať, je potrebné presne špecifikovať. Aby výrok o povinnosti zdržať sa ďalších zásahov, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana, mal súčasne povahu podkladu pre súdny výkon rozhodnutia, je potrebné, aby rušivé činy boli vo výroku rozsudku presne popísané. Inak by nebolo možné totožnosť skutku posúdiť. Nestačí, ak má dôjsť k súdnemu výroku rozhodnutia, aby zásah bol individualizovaný len v odôvodnení rozhodnutia. Súd je viazaný žalobným návrhom čo do označenia skutočností, ktorými došlo k zásahu, čo sa dotýkal osobnosti občana a tak aj tu musí výrok rozsudku odpovedať na žalobný návrh. Ak nie je žalobný návrh dostatočne určitý, je povinnosťou súdu poučiť účastníkov konania v tom smere, aby bol žalobný návrh spresnený (Z111, s. 205 ods. 4 a 5 a s. 206 ods. 1). V danom prípade však žalobca bol v konaní kvalifikovane právne zastúpený, a preto súd v zmysle § 160 C.s.p. poučovaciu povinnosť nemá. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu v konaní a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 33%, čo predstavuje úspech v 1/3 uplatnených nárokov.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b/, d/, h/ C.s.p domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá. Argumentoval, že formulované ospravedlnenie nespĺňa zákonné náležitosti a že je neurčité. Poukázal na námietky v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorými namietal formulované ospravedlnenie. Namietal, že požadované nemateriálne zadosťučinenie nie je primerané, predovšetkým preto, že má byť uverejnené ako jediný text na celej jednej strane, pričom cca 90 % strany zostane nevyužitej. A to napriek tomu, že ospravedlnenie bude uverejnené v periodiku so 4krát vyššou publicitou, ako týždenník Č. a napriek tomu, že žalobcovia mohli dosiahnuť zreteľnosť ospravedlnenia iným, menej zaťažujúcim spôsobom, a to napríklad požiadavku na grafické alebo farebné odlíšenie od ostatného textu, mohli požadovať umiestniť ospravedlnenie do samého stredu strany a podobne. Uložením povinnosti uverejniť ospravedlnenie dochádza k zásahu do práva na informácie, a predstavuje jeho obmedzenie. Namietal, že v texte ospravedlnenia nie je uvedené, akým spôsobom malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov, akým konkrétnym spôsobom teda uverejnený článok porušil ich práva, a to najmä s poukazom na to, že žalobcovia neboli v namietanom článku vôbec spomenutí. Primerané zadosťučinenie je tiež neurčité. V žalobnom petite dokonca absentuje uvedenie konkrétnej strany, kde má byť v týždenníku Život ospravedlnenie uverejnené. Zdôraznil, že Najvyšší súd SR nedospel k záveru, že právo žalobcu na ochranu osobnosti bolo porušené. Poukázal na to, že bolo potrebné, aby sa súd prvej inštancie zaoberal tým, či medzi Q.. M. a žalobcami v čase uverejnenia článku existovali sociálne, citové a morálne vzťahy, či došlo

k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti Q.. M. a či v príčinnej súvislosti s uvedeným došlo k narušeniu sociálnych, citových a morálnych vzťahov medzi Q.. M. a žalobcami, čo súd prvej inštancie neurobil a svoju argumentáciu oprel o tvrdenie, že údajným neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti Q.. M. bolo zasiahnuté aj do súkromného a rodinného života žalobcov. Tento záver je však viac ako zjednodušujúci. Poukázal na to, že porušenie práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby automaticky neznamená aj porušenie práva na ochranu osobnosti inej fyzickej osoby, ktorá je s ňou v určitom vzťahu. Súčasťou práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby nie je, ani nemôže byť ochrana dobrej povesti inej fyzickej osoby, a teda ani právo na ochranu dobrej povesti príbuzného (manžela a otca). Mal zato, že žalobcovia žiadnym konkrétnym spôsobom neodôvodnili, ako zasiahlo do ich osobnostných práv to, že vydavateľ uverejnil o Q.. M., že orgány činné v trestnom konaní zistili, že Q.. M. minul 1.000.000 švajčiarskych frankov patriacich SZĽH pre vlastnú potrebu a že za jeho samovraždou mohla byť hráčska závislosť a podobne. Pokiaľ ide o pamiatku otca a manžela, jej ochrany sa nemožno domáhať v konaní, v ktorom uplatňuje svoje právo na ochranu osobnosti iná osoba odlišná od otca a manžela, keď pamiatka otca a manžela sa chráni a postmortálnu ochranu osobnosti zákon zaručuje len na základe § 15 Občianskeho zákonníka, ale ak podajú návrh aktívne legitimované osoby. Žalobcovia, ak chceli dosiahnuť ochranu osobnosti Q. M., mali sa súdnej ochrany domáhať ako osoby aktívne legitimované podľa uvedeného ustanovenia. Súd prvej inštancie bol povinný v súlade so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu existenciu sociálnych, citových a morálnych väzieb skúmať a odôvodniť, čo však nič neurobil. Samotná existencia rodinnoprávneho vzťahu nevyhnutne neimplikuje aj súčasnú existenciu sociálnych, citových a morálnych väzieb. Nie je predsa neobvyklé, že aj rodinní príslušníci si môžu byť odcudzení. Vytýkal súdu prvej inštancie nerešpektovanie záväzného právneho názoru odvolacieho súdu. Mal za to, že žalobcovia v konaní znášajú dôkazné bremeno, avšak nenavrhli žiadne ďalšie dôkazy na preukázanie opodstatnenosti žaloby. Namietal tiež nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku s poukazom na rozhodovaciu činnosť súdov. Uviedol, že v konaní vzniesol námietky voči obsahu výpovede žalobkyne ako aj voči obsahu výpovedí svedkov, s ktorými sa súd prvej inštancie nevysporiadal. V tejto súvislosti namietal porušenie práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Nesúhlasil ani s výrokom o náhrade trov konania vzhľadom na to, že súd vyhovel len jednému návrhu, žalobcovia boli úspešní len ohľadne uplatneného nároku na uverejnenie ospravedlnenia a on bol teda úspešný čo sa týka zvyšných dvoch nárokov. Je preto nepochopiteľné, prečo súd priznal nárok na náhradu trov konania žalobcovi.

3. Proti tomuto rozsudku, do výroku, ktorým bol zamietnutý žalobný návrh o náhradu nemajetkovej ujmy, podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia, ktorí sa domáhali jeho zmeny tak, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ a žalobcovi 2/ peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 33.193,92 eur, z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietali právny názor a dôvody pre zamietnutie žaloby v časti peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Poukazovali na to, že v konaní sa domáhali svojím petitom spoločne aj náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1.000.000 Sk, teda 33.193,92 eur, nimi požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bola od počiatku kvalifikovaná ako suma celková. Bolo na voľnej úvahe súdu, akým spôsobom a v akej výške prisúdi žalobkyni 1/ náhradu nemajetkovej ujmy a žalobcovi 2/ náhradu nemajetkovej ujmy. Uviedli, že žiadne zákonné ustanovenie kogentne nestanovuje, že v prípade viacerých žalobcov musí každý žalobca individuálne uplatniť výšku požadovanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, podľa ich názoru by taký postup ani nekorešpondoval s voľnou úvahou súdu na výške priznanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Opätovne zdôraznili, že bolo iba na voľnej úvahe súdu prvej inštancie, akú výšku peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy z celkovo uplatnenej sumy 33.193,92 eur prizná žalobkyni 1/ a akú žalobcovi 2/. Spôsob a forma žalobcami uplatneného nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy neboli počas celého konania ani raz žiadnym súdom ani protistranou rozporované. Podľa ich názoru petit v časti peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy mal súd považovať za nespornú právnu otázku a mal už iba sám rozhodnúť, akú peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy prizná žalobkyni 1/ a žalobcovi 2/, pričom jeho jediným limitom bola uplatnená celková suma 33.193,92 eur žalobkyňou 1/ a žalobcom 2/.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov poukázal na to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bol uplatnený v rozpore s hmotným právom a táto skutočnosť nevyhnutne musela viesť k tomu, že tento nárok bol zamietnutý. Petit sám osebe žiadna právna otázka byť nemôže, keď právna otázku môže byť iba aplikácia hmotného alebo procesného práva. Mal za to, že žalobcovia v danom prípade nepreukázali skutočnosti odôvodňujúce priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, hoci znášali dôkazné bremeno. Ďalej bližšie poukázal na skutočnosti týkajúce sa žalobcami uplatňovanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

5. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukazovali na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 84/2011. Zdôraznili, že vzhľadom na ustálený skutkový a právny stav v tomto prípade už pre súd prvej inštancie de facto v rámci rozsudku postačovala len elementárna logika veci, že ak sa nepochybne preukázala nepravdivosť informácií zverejnených v predmetnom článku, ako aj ich neprimeranosť a hrubosť a zavádzajúci charakter vo vzťahu k čitateľovi, čo navyše ustálil Najvyšší súd SR, a tým došlo k zásahu do osobnosti Q.. M., došlo preukázateľne k zásahu aj do osobnostných práv žalobcov ako jeho najbližšej rodiny. Vzhľadom na to, že týždenník Č. už nevychádza, charakterovo aj periodicitou má k nim najbližšie časopis Ž., preto sa uverejnenia ospravedlnenia domáhali v tomto časopise. Je na žalovanom ako vydavateľovi, akým spôsobom splní svoju povinnosť ospravedlniť sa im v intenciách rozsudku súdu prvej inštancie. Zdôraznili, že spôsob zverejnenia ospravedlnenia je technická a grafická záležitosť žalovaného. Z pohľadu formulovaného ospravedlnenia považovali rozsudok za dostatočne vykonateľný.
6. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že vo veci samej nie je odvolanie žalobcov ani odvolanie žalovaného dôvodné.
7. V preskúmavanej veci sa žalobcovia domáhali voči právnemu predchodcovi žalovaného (A. Č. X. C., O.. O. U..L.., W. XX, S.) ochrany osobnosti a požadovali uložiť žalovanému povinnosť ospravedlniť sa im v prvom nasledujúcom čísle týždenníka Ž., ktorý bude pripravovaný po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, rovnakým typom a veľkosťou písma ako uverejnený článok "M. O. M. B., vrátane nadpisu Ospravedlnenie rovnakým typom a veľkosťou písma ako bol nadpis uvedeného článku, umiestnené bez reklamy ako jediný článok na samostatnej strane, na ktorej začínal aj uvedený článok a s rovnakým zámerom zaujať širokú verejnosť, v znení:
,, Ospravedlnenie "
"Spoločnosť Ž.Y. M., X..O.. O. L. Ľ. M. X. Q. M. za neoprávnený zásah do práv na ochranu ich osobnosti spôsobený uverejnením článku ". O. M. B." s podtitulom ,,I. Q. ,, J. Ž., O. S. A. A.. B. D. L. O. M. N. H..", ktorý vyšiel v spoločenskom týždenníku Č. Č.. XX/XXXX Q. XX.XX.XXXX, O.. XX X. XX, a ktorého autorom je redaktor Š.D. C.. ".
Spoločne sa tiež domáhali priznania náhrady nemajetkovej ujmy v celkovej výške 1.000.000 Sk, t. j. 33.193,92 eur. Argumentovali, že k neoprávnenému zásahu do ich osobnostných práv došlo tým, že dňa XX. XX. XXXX uverejnil právny predchodca žalovaného v týždenníku Č. na O.. XX-XX Č. U. Š. C. ".Š. O. M. B. s podtitulom "I. Q. J. Ž., O. S. A. A.Ä.. B. D. L. O. M. N. H., ktorý sa venoval úvahám o protiprávnom konaní a s tým súvisiacej smrti slávneho reprezentanta slovenského ľadového hokeja Q. M.. Namietali, že Q. M., manžel žalobkyne 1/ a otec žalobcu 2/, bol v predmetnom článku označený za zločinca, hoci žiaden súd nikdy nevyslovil, že by bol vinný z trestného činu sprenevery, nebolo voči nemu ani začaté trestné stíhanie; a ani si nikto voči jeho dedičstvu neuplatnil pohľadávku z titulu náhrady škody. Článok tak nepravdivo obviňuje Q.. M.K. zo závažného trestného činu a zasahuje tak do osobnosti nebohého, poškvrňuje jeho pamiatku a poškodzuje aj česť celej rodiny, ktorá sa dostala do povedomia ako rodina defraudanta. Vzhľadom k tomu, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť pamiatky nebohého Q.. M. a tým aj dobré meno a vážnosť jeho rodiny v spoločnosti, požadovali aj náhradu nemajetkovej ujmy 1.000.000 Sk.
8. Smerodajným vodítkom pre rozhodnutie v danej veci boli právne závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 84/2011, ktorým bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu sp.zn. 8Co 259/2008 a vec tomuto súdu vrátená na ďalšie konanie, z dôvodu nesprávneho právneho názoru, v dôsledku ktorého žalobu žalobcov zamietol.
9. Dovolací súd v predmetnom rozhodnutí konštatoval, že žalobcovia sa v konaní domáhali ochrany ich osobnosti tvrdiac, že žalovaný do nej neoprávnene zasiahol publikovaním novinového článku, v ktorom bol manžel žalobkyne 1/ a otec žalobcu 2/ označený za osobu, ktorá sa dopustila sprenevery. Dovolací súd, rešpektujúc osobitné stránky vzťahov vznikajúcich v rodine a manželstve, pristúpil najskôr k posúdeniu spôsobilosti predmetného článku zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby. Uviedol, že v preskúmavanej veci bolo výsledkami vykonaného dokazovania preukázané, že "trestné stíhanie pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 4 Trestného zákona v znení novely č. 557/1991 Zb., ktoré bolo začaté podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 23.06.2004 pod ČVS: PPZ-41/BPK-B-2004, v časti skutku ktorého sa dopustil Y.. Q. M., bolo zastavené uznesením Prezídia policajného zboru, Úradu proti korupcii v Bratislave z 30. mája 2005 ČVS: PPZ-41/BPK-B-2004, "lebo trestné stíhanie je neprípustné a nemožno ho začať z dôvodu, že Y.. Q. M. Q. XX.XX.XXXX zomrel". O vine alebo nevine Q. M. nerozhodoval súd. Napriek tomu, že len súd rozhoduje o vine a

treste za trestné činy (čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), boli v inkriminovanom článku zvolené také slová, slovné spojenia a formulácie, ktoré si čitateľ mohol vysvetľovať tak, že vina Q. M. bola súdom preukázaná. Autor článku v danom prípade vychádzal z údajov, ktoré možno považovať za dôveryhodné. Na ich podklade mal ale v článku primerane vyjadriť, že išlo len o podozrenie zo spáchania trestného činu sprenevery, a nie preukázanie toho, že Q.X. M. tento trestný čin spáchal. Autor článku však takto nepostupoval a poznatkov získaných od orgánov činných v trestnom konaní sa nedržal dôsledne. V článku nepodal iba informáciu o priebehu a výsledkoch trestného stíhania a nevyjadril v ňom iba "stav podozrenia zo spáchania trestného činu". Predmetný článok, nerešpektujúc zásadu prezumpcie neviny, obsahoval aj také jednoznačné hodnotenie, ktoré evokovalo, že Q. M. spáchal trestný čin sprenevery. Nezostal totiž len pri podaní informácie o podozrení, že Q. M. prevzal sumu 5.000.000 Sk, použil ju na vlastnú potrebu a tým spôsobil hokejovému zväzu škodu v uvedenej výške, ale konštatoval, že Q. M. túto sumu spreneveril. Inkriminovaný článok ("uvážlivo a opatrne") neprezentoval Q. M. iba ako osobu podozrivú zo spáchania trestného činu, čo by nebolo porušením prezumpcie neviny (III. ÚS 83/01), ale ho v rozpore s touto zásadou prezentoval priamo ako páchateľa trestnej činnosti. Z tohto dôvodu treba článok považovať za neprípustný zásah do osobnostných práv Q. M.. Tento záver považoval dovolací súd za významný z hľadiska posúdenia spôsobilosti článku zasiahnuť aj do osobnostných práv žalobcov.

10. Dovolací súd ďalej vytkol odvolaciemu súdu, že v preskúmavanej veci pri riešení konfliktu slobody prejavu a práva na ochranu osobnosti prehliadol, že článok prekročil medze slobody prejavu a neprípustne zasiahol do chránených osobnostných práv, a preto spočívalo jeho rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd uznal, že predmetný článok sa zameral na osobu Q. M., ktorý bol stredobodom jeho pozornosti; okrajová zmienka o manželke a deťoch mala zrejme iba vysvetliť pohnútky konania Q. M. a dokresliť jeho vtedajšiu situáciu. To, že článok za predmet záujmu zvolil iba osobu Q.Š. M. (nie aj osoby žalobcov), ale ešte samo osebe neznamená, že obsah článku nezasiahol do chránených osobnostných práv žalobcov. Poukázal na to, že nie je vylúčené, že ten istý zásah do niektorej súčasti všeobecného práva na ochranu osobnosti jedného z manželov alebo členov rodiny je zároveň zásahom do niektorej (rovnakej alebo odlišnej) súčasti všeobecného práva na ochranu osobnosti druhého manžela alebo iných členov rodiny. Bezpochyby je aj v tomto prípade dotknutá konkrétna fyzická osoba s univerzálnymi a individuálnymi vlastnosťami. Dovolací súd ďalej konštatoval, že z hľadiska skutkových okolností, z ktorých žalobcovia v predmetnom konaní vyvodzovali, že žalovaný zasiahol do ich osobnosti, do rámca vymedzeného ustanoveniami § 11 až 13 Občianskeho zákonníka patrí - ako integrálna súčasť jednotného (všeobecného) práva na ochranu osobnosti - tiež právo na súkromie zahŕňajúce širokú oblasť súkromia fyzickej osoby, najmä jej súkromného života, intímnej a rodinnej sféry, vnútorného myšlienkového a citového života. V najširšom zmysle sa toto právo týka aj práva na uchovanie pamiatky po najbližšom rodinnom príslušníkovi a právo na "dobré meno (členov) rodiny". Súkromie je týmito ustanoveniami Občianskeho zákonníka považované za najvlastnejšiu, najvnútornejšiu a najintímnejšiu sféru človeka. Takto chápané právo na ochranu súkromia bráni osobnosť pred vonkajším neoprávneným zasahovaním, ktoré nepriaznivo ovplyvňuje rozvoj jej fyzickej, ale aj psychickej, morálnej a sociálnej integrity. Vnútorná sféra človeka nie je izolovaná od vonkajšieho sveta - dianie vo vonkajšom svete bezpochyby dopadá aj na vnútro človeka, sféru jeho emócií, myšlienok, predstáv, postojov, názorov, a vyvoláva v ňom pozitívne i negatívne reakcie. Negatívny zásah do tejto sféry pôsobí neraz zraňujúco, znevažujúco, človeka zbavuje istoty a spôsobuje mu rozličné ujmy. Potreba diskrétnosti a intimity je univerzálnou vlastnosťou každej ľudskej bytosti. Keďže táto potreba vyžaduje účinnú ochranu, zabezpečujú normy občianskeho práva v rámci ochrany osobnosti aj ochranu takto chápaného súkromia fyzickej osoby. Vychádzajú pri tom tiež z poznania, že za života vytvorené rodinné putá a citové väzby pretrvávajú spravidla aj po smrti fyzickej osoby a sú naďalej pozostalými pociťované a prežívané vo forme pamiatky na zomrelého a úcty k nemu. Význam takýchto pút a väzieb, i keď pretrvávajú v pozmenenej podobe poznačenej smrťou (ktorá v tejto sfére môže mať niekedy dokonca aj umocňujúci vplyv), je nepopierateľný.

11. Dovolací súd zdôraznil, že samotný zánik rodinnoprávnych vzťahov (z pohľadu striktne právneho) v dôsledku smrti rodiča alebo manžela neznamená automaticky zánik väzieb pozostalých na osobu zomrelého v celej ich škále. Nie je preto vylúčené, že určitý zásah, ku ktorému došlo po smrti fyzickej osoby, je neoprávneným zásahom nielen do osobnosti zomrelého (napríklad jeho občianskej cti a dôstojnosti), ale zároveň aj do osobnosti pozostalých (napríklad do ich práva na súkromie, zachovanie úctivej pamiatky na zomrelého). Podľa individuálnych okolností, za ktorých došlo k takémuto zásahu, prichádza preto do úvahy tak možnosť tzv. postmortálnej ochrany osobnosti zomrelého v zmysle

ustanovenia § 15 Občianskeho zákonníka, ako aj možnosť ochrany osobnosti pozostalej osoby v zmysle § 11 až 13 Občianskeho zákonníka. Žalobcovia v danom prípade zvolili druhú z uvedených možností.

12. Dovolací súd záverom uviedol, že skutočnosť, na ktorú vzal dôraz odvolací súd - že predmetný článok sa týkal výlučne osoby a osobnosti Q.X. M. (opisoval jeho osobu, konanie a posledné okamihy života), bez ďalšieho ešte neznamená, že článok nebol neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalobcov. Vytkol odvolaciemu súdu, že pokiaľ založil svoje rozhodnutie na závere, že článok nezasiahol do cti, ľudskej dôstojnosti a dobrého mena žalobcov, opomenul ale posúdiť vec z pohľadu zásahu odporcu do ich práva na súkromie, a preto spočíva jeho rozhodnutie na nesprávnom (neúplnom) právnom posúdení veci.

13. Súd prvej inštancie v posudzovanej veci správne vychádzal z právnych záverov dovolacieho súdu, a na ich podklade aj podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné konštatovať existenciu neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcov konaním žalovaného, ktorý uverejnením predmetného článku porušením prezumpcie neviny neoprávnene zasiahol do osobnostných práv C.. Q. M., a porušením práva na uchovanie pamiatky po najbližšom rodinnom príslušníkovi a práva na dobré meno člena rodiny, neoprávnene zasiahol aj do práva žalobcov na súkromie. Správne súd prvej inštancie dospel k záveru o spôsobilosti uverejneného článku zasiahnuť do osobnostných práv žalobcov, na ktorom podklade im priznal morálne zadosťučinenie v podobe ospravedlnenia.

14. Jedným z prostriedkov ochrany proti neoprávneným zásahom do ochrany osobnostných práv je priznanie morálnej satisfakcie vo forme ospravedlnenia, ktoré musí byť primerané vzhľadom na jednotlivé okolnosti zásahu, t.j. intenzitu, povahu, spôsob vykonania zásahu, charakter a dôležitosť dotknutej hodnoty, dobu trvania zásahu a jeho teritoriálny dopad a s tým súvisiacu šírku ohlasu, rozsah ujmy a závažnosť jej dopadu na postavenie a uplatnenie dotknutej osoby v spoločnosti. Morálne zadosťučinenie musí byť účinné, primerané svojím obsahom aj formou následkom zásahu, vyvážené, zodpovedajúce potrebám a účelu sledovaného uplatnením tohto právneho inštitútu.

15. Ak dôjde k zásahu do práva na súkromný život, nie je potrebné, aby tento zásah mal súčasne i difamujúci charakter. Vzhľadom na odlišnosť povahy práva na súkromný život a práva na dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti; a na to prirodzene nadväzujúce prostriedky spôsobilé zabezpečiť efektívne zmiernenie spôsobenej ujmy; nie je v prípade zásahu do súkromia pre úspech v spore o ochranu osobnosti nevyhnutné preukázať značné zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti odôvodňujúce záver o nedostatočnosti poskytnutia nepeňažného zadosťučinenia; a pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné považovať za dostatočné preukázanie takého zásahu, ktorý; vzhľadom na povahu v danej veci zasiahnutých chránených záujmov; vytvára dostatočný základ pre prijatie záveru, že poskytnutie morálneho zadosťučinenia sa v danom prípade nejaví ako postačujúce z hľadiska spôsobilosti efektívne kompenzovať vzniknutú ujmu.

16. V danom prípade bolo neoprávnene zasiahnuté do práva žalobcov na uchovanie pamiatky po ich najbližšom rodinnom príslušníkovi, o ktorom boli uverejnené informácie, ktorými došlo k porušeniu jeho prezumpcie neviny. Tento necitlivý zásah žalovaného zasiahol do súkromnej sféry žalobcov, a to do oblasti prežívania piety vo vzťahu k zomrelému manželovi a otcovi. Na vyváženie a zmiernenie ujmy vzniknutej žalobcom neoprávneným zásahom do ich práva na uchovanie pamiatky po najbližšom rodinnom príslušníkovi považoval odvolací súd priznané ospravedlnenie za účinný prostriedok na odstránenie vzniknutej ujmy.

17. Formulácia žalobného petitu v tejto časti zodpovedá ust. § 132 C.s.p., a pretože bola dostatočne určitá a zrozumiteľná, nebol dôvod na postup podľa § 129 C.s.p., a preto námietku žalovaného v tomto ohľade nepovažoval odvolací súd za opodstatnenú. V ospravedlnení nebolo potrebné uvádzať akým konkrétnym spôsobom malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov a nebolo nevyhnutné ani označenie strany, na ktorej má byť uverejnené. Technická a grafická stránka uverejnenia ospravedlnenia, ako na to poukazujú žalobcovia, je záležitosťou žalovaného. Obsah ospravedlnenia zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania a právnym záverom, ku ktorým na ich základe súd prvej inštancie dospel ohľadne neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov. Správny je preto záver, že článok bol objektívne spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv žalobcov, a preto je priznanie morálneho zadosťučinenia v podobe ospravedlnenia scela opodstatnené.

18. Charakteristickými znakmi subjektívnych osobnostných práv sú ich absolútna povaha, imateriálny charakter, všeobecnosť a výlučnosť, zásadná neprevoditeľnosť, časová neobmedzenosť a nepremlčateľnosť. Sú neoddeliteľne spojené s osobnosťou každej fyzickej osoby ako individuality,

pôsobia voči neobmedzenému, resp. neurčitému okruhu ostatných subjektov práva s rovnakým právnym postavením (erga omnes), ich predmetom sú výlučne nemajetkové (osobné) hodnoty, patria každej fyzickej osobe bez ďalšieho (a priori). Výlučné oprávnenie nakladať počas celého života v medziach určených právnym poriadkom s jednotlivými stránkami svojej osobnosti patrí fyzickej osobe, nemožno ich preto scudzovať, deliť od ich nositeľa, upínajú sa na fyzickú osobu po dobu jej fyzickej existencie v spoločnosti (sú časovo neobmedzené počas života fyzickej osoby), sú nezdediteľné (netvoria predmet dedičstva), sú nepremlčateľné a neprekludovateľné a nemožno ich postihovať exekúciou. Špecifickosť osobnostných práv spočíva v ich objekte, na ktorý sa upínajú a ktorý je ich nositeľom, t.j. na človeka, osobnosť fyzickej osoby v jej celistvosti a individualite.

19. Ak bolo jedným neoprávneným zásahom porušené všeobecné osobnostné právo dvoch alebo viacerých určitých konkrétnych fyzických osôb zároveň (uno actu), má každá z postihnutých fyzických osôb, nezávisle na druhej či na ostatných, právo uplatňovať občianskoprávnu ochranu svojej osobnosti sama. Všeobecné osobnostné právo je neoddeliteľne spojené s osobnosťou každej fyzickej osoby ako individuality a trvá po celú dobu jej života a zaniká jej smrťou. Nakoľko právo na ochranu osobnosti prináleží každej fyzickej osobe bez rozdielu a je viazané na individualitu každej osoby, ide o samostatné právo každej fyzickej osoby a z podstaty tohto práva je vylúčená akákoľvek solidarita medzi viacerými fyzickými osobami, uplatňujúcimi nárok na ochranu osobnosti. Neoprávnenosť zásahu a od toho odvíjajúca sa výška nemajetkovej ujmy musí byť preto vždy posúdená vo vzťahu ku každej fyzickej osobe samostatne, a to zohľadnením zákonných kritérií u každej z nich so zreteľom na individuálnu mieru zásahu a konkrétne následky vyvolané u každej z nich osobitne. Preto aj v prípade ujmy nemusí byť zásah do osobnosti každej osoby rovnaký, keďže citové väzby každej z nich môžu byť rozdielne, a tak aj zásah do jej súkromia môže byť u každej z nich čo do intenzity, vyvolaných následkov a ich pretrvávania, rôzny.

20. S poukazom na vyššie uvedené možno prisvedčiť súdu prvej inštancie, že náhradu nemajetkovej ujmy nie je možné priznať viacerým osobám spoločne (ako kolektívne právo), a že osobnostné právo každého zo žalobcov malo byť uplatňované osobitne a výšku nemajetkovej ujmy bolo potrebné u každého z nich uplatniť samostatne/individuálne. Výška nemajetkovej ujmy má totiž u každého z nich vychádzať z povahy a intenzity vzťahu k C.. Q.. M., a preto intenzita neoprávneného zásahu a následky ním vyvolané boli u každého z nich rôzne. V tejto súvislosti však žalobcovia dôvodne argumentujú, že táto skutočnosť nebránila súdu výšku náhrady nemajetkovej ujmy posúdiť samostatne vo vzťahu ku každému zo žalobcov s tým obmedzením, že v tejto časti by súd nemohol v súhrne prekročiť celkovú nimi požadovanú čiastku.

21. Táto námietka žalobcov však v konečnom dôsledku nebola spôsobilá ovplyvniť rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti zamietnutia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti odvolací zastáva názor, že priznané ospravedlnenie presahuje rozsah neoprávneného zásahu, a v porovnaní so spôsobom, akým došlo k zásahu a šírkou jeho ohlasu, je nadštandardné. V dôsledku tých skutočností, že periodikum, v ktorom má byť ospravedlnenie uverejnené, má vyššiu nákladovosť, a že bude uverejnené na samostatnej strane ako jediný článok, možno konštatovať, že takto priznaným ospravedlnením bude zabezpečená úplná satisfakcia pre žalobcov. Morálna satisfakcia v takomto rozsahu je postačujúca, pretože u každého zo žalobcov zabezpečuje spravodlivé a účinné vyváženie nepriaznivých následkov neoprávneného zásahu a zmiernenie ich dopadu na ich súkromný život. Uverejnenie ospravedlnenia na samostatnej strane ako jediný článok v periodiku s vyšším nákladom takto zaujme pozornosť širšieho okruhu čitateľov. Takto široko uplatnené morálne zadosťučinenie podľa názoru odvolacieho súdu je dostatočné na reparovanie, resp. eliminovanie následkov vzniknutých v súkromnom živote žalobcov a plne zodpovedá závažnosti vzniknutej ujmy. Vzhľadom na to, že priznané morálne zadosťučinenie je spôsobilé účinne vyvážiť následky neoprávneného zásahu, je spôsobilé tak efektívne naplniť svoju reparačnú a satisfakčnú funkciu, bez potreby priznania nemajetkovej ujmy, náhrada ktorej má vo vzťahu k morálnej satisfakcii len subsidiárnu povahu.

22. Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že stranami uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

23. Odvolací súd zastáva názor, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania v danej veci nerozhodol súd prvej inštancie správne, pokiaľ priznal "žalobcovi" nárok na náhradu trov konania vo výške 33% vzhľadom na jeho úspech v 1/3-ine uplatnených nárokov. V konaní bol pomer úspechu strán v

zásade rovnovážny, nakoľko súd prvej inštancie vyhovel návrhu žalobcov v časti, v ktorej sa domáhali uverejnenia ospravedlnenia z dôvodu, že žalovaný neoprávnene zasiahol do ich osobnostných práv; a teda pokiaľ ide o právny základ žaloby; boli žalobcovia úspešní; a zamietol žalobný návrh na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy a na zdržanie sa neoprávnených zásahov, v ktorej časti bol žalovaný úspešný. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd považoval za správne rozhodnúť podľa § 255 ods. 2 C.s.p. a nepriznať žiadnej zo strán právo na náhradu trov prvoinštančného konania vzhľadom na čiastočný úspech každej z nich. V tejto časti preto odvolací súd podľa § 388 C.s.p. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania zmenil tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov prvoinštančného konania.
24. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 C.s.p. a rovnako žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože s odvolaním vo veci samej nebola žiadna zo strán úspešná.
25. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).